

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Гр.София, 22.07.2019 г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, V състав, в закрито съдебно заседание на двадесет и втори юли през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА КОСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА РАЙЧЕВА
МАГДАЛЕНА ЛАЗАРОВА

след като разгледа докладваното от съдия Костова ВНЧД № 361 по описа на АСНС за 2019 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.345 вр. с чл.249, ал.3 вр. с ал.1 вр. чл.248, ал.1, т.3 и т.6 от НПК.

С протоколно определение от 27.06.2019 г. по НОХД № 1891/2019 г. на СНС, XIX състав, постановено в разпоредително заседание, първата инстанция е прекратила съдебното производство по делото и е върнала същото на Специализираната прокуратура за отстраняване на допуснато в досъдебната фаза съществено нарушение на процесуалните правила, а наред с това е потвърдила действащата спрямо подсъдимия С.Ц.М. мярка за неотклонение „Гаранция“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лева.

Против определението е постъпил протест от прокурор при Специализираната прокуратура в частта за връщането на делото, с оплаквания за неправилност. В същия се развиват доводи, че визираното от първостепенния съд разминаване между постановлението за привличане на обвиняем и внесения обвинителен акт, относно датата на едното от двете вменени на М. престъпни деяния, се дължи на техническа грешка при изписване на годината. По мнението на прокурора, това разминаване не от категорията нарушения по чл.249, ал.4, т.1 от НПК, не накърнява правото на защита на дееца, поради което неоснователно е било третирано за съществен процесуален недостатък. В тази връзка се настоява, определението в протестираната му част да бъде отменено, с оглед продължаване на съдопроизводствените действия по делото.

Недоволен от определението е останал и подсъдимият С.Ц.М., който го е обжалвал чрез защитника си адв.С.Д.. В жалбата се изразява недоволство, както срещу отказа на съда да признае съществуването и на други твърдени от защитата съществени процесуални нарушения – допуснати при изготвянето на обвинителния акт, така и срещу неумажаване на искането за изменение на изпълняваната спрямо М. мярка

за неотклонение „Гаранция“ в размер на 5 000 лева. Адв.Д. излага подробни критики за дефицити в обстоятелствената част на обвинителния акт, които по мнението му пречат на неговия подзащитен да узнае в пълнота обвинението и респективно да се защитава срещу същото. Досежно мярката, защитникът изтъква безукорно процесуално поведение на своя клиент до момента, с твърдението, че избраната процесуална принуда вече е изпълнила предназначението си, а освен това излага и доводи за напреднала възраст и здравословни проблеми на подсъдимия, изискващи значителни разходи за лечение. Моли, обжалваното определение в частта му относно връщането на делото на досъдебното производство да бъде потвърдено, но да се обявят като подлежащи на отстраняване и очертаните в жалбата процесуални пропуски, а също така и да се измени мярката за неотклонение на С.М. в по-лека.

Апелативният специализиран наказателен съд, като се запозна с протеста и жалбата, както и с приложените по делото материали, намира следното:

Протеста и жалбата са депозирани от процесуално легитимирани лица, в законоустановения срок и срещу подлежащ на въззивна проверка първоинстанционен акт, поради което се явяват процесуално допустими.

Разгледани по същество, протестът и жалбата са неоснователни.

Съдебното производство по настоящото дело е образувано по внесен в СНС на 23.05.2019 г. обвинителен акт на СП срещу С.Ц.М. за престъпления по чл.321, ал.3, т.2 вр. с ал.2 и по чл.339, ал.1, пр.2 от НК. В досъдебното производство на М. първоначално е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“, която на 27.07.2018 г. (с определение на СНС, л.16 до л.19, том 4 от д.п.) е била изменена в „Гаранция“ в размер на 5 000 лева, внесени (копие на вносна бележка, л.20, том 4 от д.п.).

При служебната проверка за процесуалната редовност на воденото досъдебно производство, СНС е констатирал, че е налице значима разлика между датата на инкриминираното деяние по чл.339, ал.1 от НК, отразена в последното постановление за привличане на С.М. към наказателна отговорност от 13.11.2018 г. (л.197 и л.198, том 4 от д.п.), която там е фиксирана като 12.04.2017 г. и внесения обвинителен акт, в чиято обстоятелствена и диспозитивна част тази дата е посочена като 12.04.2018 г.

При горното положение, резонно първостепенният съд е приел, че делото подлежи на връщане, като аргументацията му за това, че нарушението е съществено и че е невъзможно поправянето му с други процесуални механизми, е правилна и изцяло се споделя.

Времето на извършване на престъпното деяние е съществен индивидуализиращ елемент, спрямо който лицето се е защитавало по преценения като подходящ за него начин в досъдебната фаза. Внасянето на

обвинителен акт за друг, свършено различен момент на осъществяване на престъплението (в случая с разлика от една година), е недопустимо и не може да се оправдае с „техническа грешка“, независимо дали това е била реалната причина за съответното записване в упоменатото по-горе постановление. Нарушението, противно на заложеното в протеста разбиране, е именно от кръга пороци по чл.249, ал.4, т.1 от НПК, в първата от изброените хипотези, който съдът не би могъл да изправи, но подлежи на отстраняване чрез прекратяване на делото и изпращането му в предходната процесуална фаза. Обстоятелството, че имало и по-ранно постановление за привличане, в което датата била отразена „вярно“ (т.е. в корелация с обвинителния акт), е без значение и не санира порока, защото както е известно, в досъдебното производство делото се развива по последното предявено обвинение, което е меродавно.

Изнесените в жалбата оплаквания срещу съдържанието на обвинителния акт, въззивната инстанция не възприема.

Описанието на инкриминираното деяние по чл.339, ал.1 от НК, действително е схематично, но е скрепено с минимално изискуемата фактология по съставомерните престъпни белези, поради което възражението за непълнота на обвинението, накърняваща правата на подсъдимия, е несъстоятелно.

Що се отнася до обвинението по чл.321, ал.3 вр. с ал.2 от НК, оплакването за неразбираемост на обстоятелствената част на обвинителния акт по въпроса, дали между подсъдимия и останалите членове на инкриминираната ОПГ е имало познанство, как са протичали контактите им и какви точно конкретни действия по вменената задружна престъпна дейност са извършвали, е по-скоро обструктивно. Прочитът на обвинителния титул ясно показва, че според тезата на прокурора, отношенията в сдружението, включващо три лица – С.М., П. П. и И. Ч., са били поддържани от П., който изпълнявайки функцията на свързващо звено, е осъществявал пряк контакт с другите двама, без те помежду си лично да са се запознали и да общуват, но всеки от тях с нужната представа за другия. Освен това, описанието на общите им занимания и тяхната претендирана противоправна насоченост, също е достатъчно понятно. Налице е и обосновка на користната цел, предвид изложеното в обстоятелствената част на акта, че обединяването на волите и усилията на участниците в сдружението е било именно заради включване в търговията с оръжие, отчуждаването/продажбата на нелегално придобити оръжия и боеприпаси за набавянето на бърза и лесна печалба. Тук следва да се има предвид, че когато облагодетелстването е заложено само като специална цел, няма изискване последната да е била постигната и в този смисъл е възможно тя въобще да не е притежавала строго определено финансово изражение, поради което няма как да се поставя условие в обвинителния

акт да присъстват размер на облагата, съответен клиент и контакт с клиента, за каквото е настоявал защитникът пред първата инстанция.

Същевременно обаче, въззивният състав намира, че при изготвянето на обвинителния акт са били допуснати съществени процесуални нарушения, които не са били установени от СНС, но задължително подлежат на корекция при така налагащото се връщане на делото.

В диспозитива на обвинителния акт е фиксирано, че подс.М. е участвал в групата на територията на Република България – гр.М., гр.К.и с. П., Област М., но освен за гр.М. (и землището на същия град), в обстоятелствената част на акта не присъстват никакви обстоятелства, съотнасящи личността на дееца към другите две населени места. За гр.К.е казано само, че там живеел осъденият Ч., но каква е връзката на М. с гр.К.и защо прокурорът е приел, че участието на М. териториално се е разпростирало и там, не е известно. Аналогична е ситуацията и със с.П., което дори не се споменава в обстоятелствената част на акта. Ако държавният обвинител е имал предвид не конкретното участие на подс.М., а териториалния обхват на групата изобщо, той е следвало да включи нужното уточнение в диспозитива, но това отново не го е освобождавало от задължението да направи надлежно фактологично обосноваване в обстоятелствената част, защо е счел, че групата е съществувала в този периметър. Нещо повече – на стр.3 от обвинителния акт се казва, че престъпното поведение на М. (по чл.321 от НК – бел. на съда) е било реализирано *„на територията на Република България и конкретно в гр.М.“*, което води и до противоречие с така структурирания диспозитив на акта.

На следващо място – единствената фраза, корелираща с квалифициращия съставомерен признак „въоръженост“ на групата по ал.3 на чл.321 от НК: *„във всеки един от участниците са намерени и иззети различни видове и образци огнестрелни оръжия и боеприпаси“* (стр.5 от обвинителния акт), по мнението на въззивния съд, е съвсем условна и крайно недостатъчна, за да се прецени признакът за обстоятелствено обезпечен.

Произнасянето на СНС по искането за промяна на мярката за неотклонение е правилно и коректно мотивирано. Действително подс.М. е в напреднала възраст, като скоро му предстои да навърши 70 години. Видно от представените пред първата инстанция две епикризи, двукратно е пролежавал през 2018 г. в клиника по урология за планирано прочистване на пикочния мехур. По повод на заявените от защитата здравословни проблеми, първата инстанция обосновавано е изразила становище, че отсъстват доказателства, от които да се изведе, че подсъдимият е в невъзможност да поеме разходите си за лечение на същите проблеми. Подобни доказателства не са ангажирани и пред въззивния съд. Ерго, няма как да се сподели твърдението в жалбата, че наличните заболявания

предполагали значителни парични разходи за лечение. Наред с това, СНС е отчел, че на факторите от лично естество се противопоставят броят и видът на престъпленията, за които е повдигнато обвинението, а въззивната инстанция прибавяйки към тях и данните за обремененото съдебно минало на М. (налично осъждане от 2017 г. за престъпление по чл.339, ал.2 от НК, с определен изпитателен срок, в който темпорално попадат и деянията по сегашното обвинение), се солидаризира напълно с виждането, че изпълняваната в момента процесуална принуда е пропорционална, изпълнява адекватно целите на чл.57 от НПК и облекчаването ѝ не би било оправдано.

Предвид горното, определението в атакуваните му части, като законосъобразно следва да бъде потвърдено, но при съблюдаване на мотивите на настоящото определение за констатиране и на други съществени и отстраними процесуални нарушения.

Ето защо, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 27.06.2019 г. по НОХД № 1891/2019 г. на СНС, XIX състав, постановено в разпоредително заседание, **в протестираната му и обжалвана част**, с която съдебното производство по делото е прекратено и същото е върнато на Специализираната прокуратура за отстраняване на допуснатото в досъдебната фаза съществено нарушение на процесуалните правила, както и **в обжалваната му част**, с която изпълняваната спрямо подсъдимия С.Ц.М. мярка за неотклонение „Гаранция“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лева, е потвърдена.

Делото да се счита за върнато за отстраняване и на посочените в настоящото определение съществени процесуални нарушения.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.